

Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Den foreslåede bestemmelse er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventionsbestemmelser, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. nedenfor.

Det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, at ingen person må underkastes tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det antages i praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (Domstolen), at bestemmelsen i artikel 3 er absolut, og at den indebærer, at en udlænding ikke må udsendes til tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i et andet land.

Det følger af Domstolens praksis, at medlemsstaterne har ret til, i overensstemmelse med fast international ret og med respekt af deres internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at kontrollere udlændinges indrejse, ophold og udvisning. Det følger ligeledes af Domstolens praksis, at konventionen eller tillægsprotokollene ikke omfatter en ret til politisk asyl, jf. f.eks. Ahmed mod Østrig (dom af 17. december 1996).

Det følger imidlertid samtidig af Domstolens praksis, at udsendelse m.v. af en udlænding kan rejse spørgsmål i forhold til konventionen og efter omstændighederne medføre, at en medlemsstat ifalder ansvar, hvis der er en underbygget grund til at antage, at den pågældende udlænding i tilfælde af udsendelse m.v. vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med artikel 3. I en sådan situation vil medlemsstaten med andre ord have pligt til ikke at udsende den pågældende til et sådant land.

En medlemsstat kan endvidere ifalde ansvar i forhold til artikel 3, hvis den udsender en udlænding til et land, hvor den pågældende risikerer at blive videregivet til et tredjeland, hvor den pågældende risikerer at blive udsat for en behandling i strid med artikel 3, jf. f.eks. klagesag 43844/98, T.I. mod UK, (afgørelse af 7. marts 2000).

Forbudet i artikel 3 mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut.

Det betyder, at en udlænding i den nævnte situation er beskyttet mod udsendelse uanset den pågældende udlændings adfærd, dvs. også selvom udlændingen måtte have begået alvorlig kriminalitet.

Som nævnt sikrer konventionens artikel 3 imidlertid ikke en ret til asyl eller andet formelt opholdsgrundlag. Artikel 3 giver således ikke et krav på meddelelse af opholdstilladelse, men beskytter alene mod udsendelse af landet i de nævnte situationer. Udlændinge, der på den ene side ved udsendelse risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, men som på den anden side har begået kriminalitet af en vis grovhed, vil således kunne udelukkes fra beskyttelsesstatus efter udlændingelovens bestemmelser herom, jf. udlændingelovens § 10. De pågældende vil herefter være beskyttet mod udsendelse af landet efter reglerne i udlændingelovens § 31.

Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3.

Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).

Efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis i henhold til konventionens artikel 3 skal der foreligge en risiko for mishandling af en vis grovhed, for at det vil være i strid med bestemmelsen at udsende en udlænding tvangsmæssigt af landet, jf. f.eks. Vilvarajah m.fl. mod UK (dom af 30. oktober 1991). Der foreligger imidlertid ikke en fast standard for, hvornår dette vil være tilfældet. Det følger således af Domstolens praksis, at vurderingen af, om en behandling er af en sådan grovhed, at den er omfattet af arti-